

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 97/2549

บริษัทพานาเซน จำกัด(โจทก์) นายฉลอง อ่อนสงฆ์ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงานฯ มาตรา 37, ป.วิ.พ. มาตรา 199
จัดว่า, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 40,
พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 41,
พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 31,
พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 37

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งรับคำฟ้องของโจทก์ไว้พิจารณา โดยกำหนดวันนัดพิจารณาและสืบพยานโจทก์ และออกหมายเรียกให้จำเลยที่ 1 มาศาลในวันนัด พร้อมกับส่งสำเนาคำฟ้องให้จำเลยที่ 1 โดยชอบ จึงต้องถือว่าจำเลยที่ 1 ได้รับหมายเรียกให้มาศาลตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงานฯ มาตรา 37 แล้ว เมื่อจำเลยที่ 1 ไม่มาศาลตามกำหนดนัดโดยไม่แจ้งให้ศาลแรงงานกลางทราบเหตุที่ไม่มา และศาลแรงงานกลางมีคำสั่งว่าจำเลยขาดนัดและพิจารณาชี้ขาดตัดสินคดีโจทก์ไปฝ่ายเดียว จึงเป็นการที่ศาลแรงงานกลางดำเนินกระบวนการพิจารณาไปตามมาตรา 40 วรรคสอง ในกรณีเช่นนี้ การที่จำเลยที่ 1 จะขอให้เพิกถอนคำสั่งของศาลแรงงานดังกล่าว และขอให้พิจารณาคดีใหม่นั้นย่อมไม่อาจนำ ป.วิ.พ. มาตรา 199 จัดว่า มาใช้บังคับได้ จำเลยที่ 1 จะต้องปฏิบัติตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงานฯ ซึ่งบัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้วในมาตรา 41 ดังนั้น การที่ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งว่าจำเลยที่ 1 ขาดนัดแล้วพิจารณาพิพากษาคดีไปฝ่ายเดียวเมื่อวันที่ 10 กันยายน 2545 จำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องต่อศาลแรงงานกลางเพื่อขอพิจารณาคดีใหม่เมื่อวันที่ 10 มีนาคม 2547 ซึ่งเกินกำหนด 7 วัน นับแต่วันที่ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งว่าจำเลยที่ 1 ขาดนัด จึงล่วงเลยเวลาที่จำเลยที่ 1 จะยื่นคำร้องขอพิจารณาคดีใหม่ได้

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องว่า โจทก์จ้างจำเลยที่ 1 เข้าทำงานเป็นลูกจ้างทำหน้าที่พนักงานขายและเก็บเงิน มีจำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้าประกันการทำงานจำเลยที่ 1 เก็บเงินจากลูกค้าและรับสินค้าคืนจากลูกค้าแล้วไม่นำส่งโจทก์ ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวน 193,294 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสองขาดนัดศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 ร่วมกันชำระเงิน 189,430 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 4 พฤษภาคม 2545 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งว่าจำเลยที่ 1 ได้รับหมายโดยชอบแล้วตามใบตอบรับเอกสารในสำนวนอันดับที่ 6 และตามที่จำเลยที่ 1 รับในคำร้องนี้ว่า ทราบว่าถูกฟ้องแล้วและศาลมีคำสั่งเมื่อวันที่ 10 กันยายน 2545 ซึ่งเป็นวันนัดพิจารณาคดีว่า จำเลยที่ 1 ขาดนัด จึงเป็นการสั่งตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 40 วรรคสอง การร้องขอพิจารณาคดีใหม่ของจำเลยที่ 1 จึงต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 41

โดยจะต้องร้องขอภายใน 7 วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งว่าจำเลยที่ 1 ขาดนัด การที่จำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ในวันที่ 10 มีนาคม 2547 ซึ่งเกินกำหนดเวลา 7 วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งว่าจำเลยที่ 1 ขาดนัด จึงไม่ชอบด้วยบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว คดีจึงไม่จำต้องไต่สวนคำร้องขอพิจารณาคดีใหม่ถึงเหตุแห่งความจำเป็นที่จำเลยที่ 1 ไม่อาจมาศาลได้ ยกคำร้อง จำเลยที่ 1 อุทธรณ์คำสั่งต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า "คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ว่า ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งยกคำร้องขอพิจารณาคดีใหม่ของจำเลยที่ 1 ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 41 วรรคสอง โดยไม่ไต่สวนคำร้องของจำเลยที่ 1 เป็นการชอบหรือไม่ โดยจำเลยที่ 1 อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ 1 มีสิทธิขอให้พิจารณาคดีนี้ใหม่ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 199 จัตวา ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31 ซึ่งจำเลยที่ 1 สามารถยื่นคำร้องขอพิจารณาคดีนี้ใหม่ภายใน 15 วัน นับจากวันที่ได้ส่งคำบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่งให้แก่จำเลยที่ 1 ที่ขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดสืบพยานโจทก์ คดีนี้ศาลแรงงานกลางได้ส่งคำบังคับให้จำเลยที่ 1 ปฏิบัติตามคำพิพากษาเมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2547 จำเลยที่ 1 ได้รับสำเนาคำบังคับเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2547 จำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องขอพิจารณาคดีใหม่เมื่อวันที่ 10 มีนาคม 2547 ยังไม่พ้นกำหนด 15 วัน นับแต่วันที่จำเลยที่ 1 รับคำบังคับยังอยู่ในกำหนดที่จำเลยที่ 1 จะยื่นคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ได้ เห็นว่า คดีนี้ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งรับคำฟ้องของโจทก์ไว้พิจารณา โดยกำหนดวันนัดพิจารณาและสืบพยานโจทก์ และออกหมายเรียกให้จำเลยที่ 1 มาศาลในวันนัด พร้อมกับส่งสำเนาคำฟ้องให้จำเลยที่ 1 โดยชอบ จึงต้องถือว่าจำเลยที่ 1 ได้รับหมายเรียกให้มาศาลตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 37 แล้ว เมื่อจำเลยที่ 1 ไม่มาศาลตามกำหนดนัดโดยไม่แจ้งให้ศาลแรงงานกลางทราบเหตุที่ไม่มา และศาลแรงงานกลางมีคำสั่งว่าจำเลยขาดนัดและพิจารณาชี้ขาดตัดสินคดีโจทก์ไปฝ่ายเดียว จึงเป็นการที่ศาลแรงงานกลางดำเนินกระบวนการพิจารณาไปตามมาตรา 40 วรรคสอง ในกรณีเช่นนี้ การที่จำเลยที่ 1 จะขอให้เพิกถอนคำสั่งของศาลแรงงานกลางดังกล่าวและขอให้พิจารณาคดีใหม่นั้นย่อมไม่อาจนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 199 จัตวา มาใช้บังคับได้ จำเลยที่ 1 จะต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 ซึ่งมีบทบัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้วในมาตรา 41 ว่า "ในกรณีที่ศาลแรงงานมีคำสั่งจำหน่ายคดีออกเสียจากสารบบความตามมาตรา 40 วรรคหนึ่ง หรือมีคำสั่งว่าจำเลยขาดนัดตามมาตรา 40 วรรคสอง หากโจทก์หรือจำเลยมาแถลงให้ศาลแรงงานทราบถึงความจำเป็นที่ไม่อาจมาศาลได้ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ศาลแรงงานมีคำสั่ง ศาลแรงงานมีอำนาจไต่สวนถึงเหตุแห่งความจำเป็นนั้นได้ และหากเห็นเป็นการสมควร ให้ศาลแรงงานมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งตามมาตรา 40 นั้นใหม่ เสมือนหนึ่งมิได้เคยมีกระบวนการพิจารณาเช่นนั้น" คดีนี้ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งว่าจำเลยที่ 1 ขาดนัดแล้วพิจารณาพิพากษาคดีไปฝ่ายเดียวเมื่อวันที่ 10 กันยายน 2545 จำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องต่อศาลแรงงานกลางเพื่อขอพิจารณาคดีใหม่เมื่อวันที่ 10 มีนาคม 2547 ซึ่งเกินกำหนด 7 วัน นับแต่วันที่ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งว่าจำเลยที่ 1 ขาดนัด จึงล่วงเลยเวลาที่จำเลยที่ 1 จะยื่นคำร้องขอพิจารณาคดีใหม่ได้ ที่ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งยกคำร้องขอพิจารณาคดีใหม่ของจำเลยที่ 1 โดยไม่ทำการไต่สวนก่อนนั้นจึงชอบแล้ว อุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

รุ่งโรจน์ รื่นเรืองวงศ์ · ขวลิต ยอดเนร · รัตน์ กองแก้ว

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/97/2549>